

het stalletje, dat naast het tolhuis stond en hij binnen bij 't meisje en haar kleine broertjes.

„Ik ben heel vroeger nog met je op school geweest, maar ik zat veel lager,” zeide ze vriendelijk lachend, „ik heet Mieke van Zanten, herinner je 't niet meer?”

„Neen.”

„Jij bent niet lang op school geweest, maar dat kwam door het ongeluk van je broertje en zusje, daarna was je moeder zoo bezorgd voor je.”

„Ja.”

Ze zwegen en keken naar de straaltjes, die langs het pas geverfde tolhek dropen.

„Je moeder is nooit over dat verdriet heen gekomen, hè?” vroeg ze na een poosje.

„Neen, nooit” antwoordde hij bijna plechtig.

„Is 't niet eenzaam op 't Heihuis? Ik heb 't wel eens gezien van den weg af.”

„Ja,” zeide hij en voor het eerst in zijn leven vond hij het Heihuis heel afgelegen, o, zoo ver van alles af, vroeger was dat nooit zoo in hem opgekomen.

„Wat heb je veel van die halsdoekjes, Mieke.” Ze lachte. („Ja.”)

„Een rood met zwart, een ruitje, een blauwtje met bruine koffieboontjes, dit en . . .”

„Nou,” zeide ze half verlegen lachend.

„Nou niks,” antwoordde hij en ging weg, hoewel het nog regende, dat het goot.

Hij vond 't Heihuis vervelend en akelig ver af, ook was hij minder bezorgd voor moeder. Den volgenden keer vroeg hij in den manufactuurwinkel bij Velders om goed voor halsdoekjes.

„Zoo, rouwt moeder niet meer, van der Mark?” vroeg Velders hem.

„Heere, ze kennen me,” dacht Steven. „Neen, dat wil zeggen, voor ons klein meisje voor Grietje, het melkmeisje en . . .”

„O, jou schelm.”

Hij kocht er twee, een ruitje en een heel licht, wit met roode kersjes en groene steeltjes.

Daar voer Grietje goed bij. Zijn bedoeling was geweest voor Mieke van Zanten, maar die had al een ruitje, hij wilde haar wat geven, waarom wist hij zelf niet.

„He, baas, dank je wel!” en terwijl Grietje 't doekje heel zorgvuldig op een schoonen, omgekeerden melkemmer uitspreidde, keek ze Steven, die zijn opkamer inging, met blijde, dankbare oogen na.

De knip op de deur, zie zoo! Uit een verkreukeld papier haalde hij 't andere doekje. Ze had niet bij 't tolhek gestaan, jammer genoeg, nu zou hij 't den volgenden keer geven als hij ging. En toen deed hij vlak voor het vooroverhangende spiegeltje het doekje om zijn hals. Beware me, wat stond dat mal. 't Zou haar wel goed staan en iederen dag bekeek hij het, streek de de vouwtjes glad en dacht aan de kleine, grappige krullen, die overal uit het zwarte bontrandje van haar mutsje kwamen. Ieder oogenblik dacht hij, hoe